

ro
Cristina Andone

DAR MOTAN ÎNOATĂ

ilustrații de Emi Balint

Era o zi caldă de vară. O zi din viața unui pisoi. Negru.

Frumos. Norocos.

Dar Motan – aşa se numea pisoiul – se trezi. Se întinse puțin pe-o parte, apoi se gândi: e vară, e cald, ce să fac oare? Era un pisoi de librărie, ar fi putut să citească muște, furnici sau furnicuțe, cum numea el acele litere drăguțe. Însă în dimineața aceea, motanul nostru nu avea chef de citit. Nici de vizitat prieteni. Nici de dormit. Pe iarbă, în fața librăriei, era o tâșnitoare. O, ce noroc, își zise pisoiul cel negru și hopal! la joc.

— Miiunăăă, se opri el lângă țâșnitoare.
Aceasta înclină capul, ca o floare. Si puuf! îl stropi.
Cu apă rece, în picături mii.

Pisoial cel negru se dădu pe spate, bucuros. Se răcorise
bine, era norocos! Acum să se întindă puțin la umbră, da,
ce frumos...

